

# Trapsavec



49. ročník  
sborník literární soutěže

## Vlk trávu nežere

„A to Vám nebylo divný, že sedí na pařezu vlk a čumí na vás?“ ptal se Vítka potichu pan doktor při odstraňování obvazů nasáknutých krví.

„Nebylo,“ odpověděl suše, ukazujíc na zbytek svého rozškubaného kabátu, který mu pověsili vedle jeho lůžka.

Pan doktor zpozorněl. Nečekal odpověď, snažil se jen zahnat to trapné ticho. On tady nebyl od nějakého vyšetřování. Od té doby, co Broumovsko padlo pod tu chlupatou nadvládu, byl tu jen od šití ran a předepisování léků, na výslechy a soudy tu byli jiní. „Ticho,“ rozrazil dveře chlupáč s šerifskou hvězdou na uniformě. Hodil pohled na cár kabátu a poručil doktorovi: „Vnitřní levá kapsa!“ Šerif už dobrých pár minut totiž stepoval u odposlouchávacího zařízení. Vypadla krabička haloperidolu a průkazka schizofrenika.

Felčar sklopil zrak, dokončil šití rány a řeči se chopil znovu šerif: „Teď nám všechno vyklopíš. Jestli tedy ještě chceš vidět nějaký les, ohýnek a všechny ty vaše blbosti, trampe. Od kdy jste se nacházeli na našem území?“

V místnosti se znovu rozhostilo děsivé ticho. Netrpělivý šerif přecházel z jedné strany na druhou, pan doktor se krčil za svým pultíkem a Vítkovi začalo pomalu, ale dost jasně docházet, že nemá jinou možnost, jak se z této šlamastiky vyhrabat. Jeho pohledy přebíhaly z rozervané ruky na zamřížované okno a na pochodujícího vlka s koltákem za pasem. Jsou tohle snad jen nějaké paranoidní bludy nebo je to tvrdá realita? Bylo toho už na něj dost. Tohle má být ten klidný víkend?

Ta vidina dalšího čundru byla jeho jedinou nadějí, ke které se jeho mysl začínala upínat a která mu postupně pomohla rozvolnit zdřevěnělý jazyk. Ztráty krve měl veliké a únik už předem vyloučil, na ten rozhodně neměl dost sil. Rozhodnul se tedy přiznat vše: „Přijeli jsme sem na pár dní do skal, ale zpackali jsme přestup, a tak jsme skočili na chvíli do Náchoda do centra. Já a můj kamarád Martin, který ...“ Šerifův obličej při zmínce o Martinovi začal měnit odstíny rudé a další vyprávění o jeho kamarádovi rázně zarazil. „O něj se nestarej,“ procedil mezi svými velkými hnusnými zuby. Snad je v pořádku, začal se Vítek v myšlenkách modlit za svého kamaráda.

„*Vlci útočí, politici mlčí, probud' te se! Vlk trávu nežere!*“ četli *s otevřenými ústy transparenty na valníku s roztrhanými ovceci.* „*Vy patříte také mezi chovatele? Máte nějaké ztráty? Souhlasíte s protestem?*“

*tulila se okamžitě s mikrofonem prsatá blondýnka k Vítkovi. „Ano, chovám hady, ztráty zatím žádné nemám,“ zmohl se rychle odpovědi Vítek. „Milí diváci, Broumovsko je proslulé nejen chovem ovcí, ale i hadů. Ty však zatím zjevně vlky nezaujali zdaleka natolik jako skot. Pro CNN Bezva News Karin Vágnerová,“ dokončila hlasatelka svou reportáž.*

*„Cože? Naše trofeje byly odcizeny a vystaveny?“ vyskočil vztekající se šerif. „O vás jsme, vážený šerife, neměli tušení. Že ten pochod nejsou farmářské trhy nebo natáčení nějakého béčkového filmu, nám došlo později,“ snažil se Vítek vyšetřovatele trochu uklidnit a získat jeho přízeň.*

*Ti dva nebyli ani zdaleka znalí místních poměrů. Netušili, že tamní poměry a hierarchie se změnily. Tyhle lesy už dávno nebyly rájem trampů ani těch otravných cyklistů. Pane, jim teď říkali tihle šediví chlupáči, kteří měli přehled o každém šustnutí a potenciální kořisti. Na živu nechávali jen pár potřebných a šikovných duší. Třeba členy ochránářských skupin, kteří jim pomáhali s monitoringem hranic a s různým slíděním nebo pana doktora, který musel občas někoho zašít nebo oživit. K čemu by jim ale byl dobrý tenhle pokousaný schizofrenik?*

*„Co jste chtěli sakra dělat v noci v lese? Ten patří nám!“ začal vyšetřovatel přioštrovat otázky. Vám? To byste si ho museli umět ohlídat. Taková jednoduchá a primitivní léčka, pomyslel si Vítek před tím, než se odvážil k další odpovědi: „Už se začalo stmívat a museli jsme najít nějaký flek.“ Vlk vykulil oči, a tak Vítek raději včas dodal: „Jako místo, kde přespíme.“*

*„Slyšel jsi to?“ zeptal se téměř neslyšně Martin. „Jo, takový slabý cvaknutí,“ špitnul Vítek zpátky. Zůstali oba stát. Nastalo ticho, ve kterém slyšeli i tlukot svých srdcí jako z repráku. Otočili se na sebe. Cvak. Šust. „To jsem byl teď já, větvičky,“ obhajoval zašustění Martin. Nic se nedělo. Tep jim začal pomalu klesat a kolem devadesátky už byli schopni zapojit i své mozkové závity.*

*Začali se rozhlížet. Cvak. A konečně jim to sepnulo. „Tááhle, fotopast,“ ukazoval zhruba směr Vítek. „To si nás tu fotí nějaký úchyl? Nebo nimrodi? Vždyť tu žádný krmeliště není,“ rozohnil se Martin prchajíc ze záběru. Asi dva metry před nimi byla pod větví schovaná maskáčová krabička. „Registrační číslo 19B, Hnutí Ducha,“ četli nahlas. „Hnutí Ducha? Nejsou to ty ekoteroristi, co tu mají monitorovat vlky?“ zavzpomínal Martin na článek, který si stihnul přečíst po demonstraci*

*v autobuse cestou do Broumova. Trošku se jim ulevilo. Ale jen na chvíli. Tak přeci se tu vyskytují?*

Fotopast fungovala. Tak hloupí, aby zůstali na monitorovacím místě, ale nebyli, a tak když je přijeli na místo strážci zabásnout, byli už dávno za údolím zalezlí ve svých spacácích. Šerif hltal každé slovo výslechu. Chtěl se poučit a opravit nedostatky, o žádnou popularitu tam venku vůbec nestál. Za tímhle couráním a rušením jejich idylky chtěl jednou pro vždy udělat tlustou čáru. Nechtěl Vítkovi uvěřit, že by se za hranice nedostalo, že vstup do jejich lesů je tvrdě trestán. Furt malá kampaň, musíme ještě přitvrdit, padlo na mysl vlkovi.

*„Vůůů,“ rozléhalo se spícím lesem. „Martine, vstávej,“ št’ouchal Vítek do hroudy vedle sebe, která se ale nehnula ani o milimetr. Obsah placatky a jeho zpomalená alkoholdehydrogenáza se spolu zase nekamarádily. „Martine!“ křičel už regulérně na svého kamaráda. Ticho. Štěkot psů ve vesnici za údolím ustal. Že by se vytí Vítkovi přeci jen zdálo? „Vůůů,“ rezonovalo opět vystrašenou noční krajinou. Krvavé transparenty. Fotopast. Tma. Vylidněné vesnice. Záblesk. Roztrhané ovce s lezoucími vnitřnostmi. Tma. Cvak cvak. Záblesk. Vůůů. Vítkovi se začala motat hlava, už je ta mrcha zase zpátky. Vzal si tabletu a ulehl.*

*„Takže jste v noci slyšeli naše varování a stejně jste nevypadli?“  
rozburácela se celá místnost.*

Vítek se nenechal rozhodit vlkovou cholericickou povahou a pokračoval s klidem dál. Že slyší vytí? Pche, normálka. Loni si povídal v lese s liškami a v létě tancoval u kouzelné studánky s vílami. Byl zvyklý, že ostatní netušili, co to znamená být takový 2v1. Často ani sám nevěděl, co je pravda a co jen výplody jeho chorého mozku. Chtěl, aby šerif pochopil, že nekecá, a tak se mu stručně zmínil o jeho mládí a bujarých večírcích s trávou, které skončily touhle nemilou diagnózou. Po poslední atace ho zavřeli na půl roku do léčebny a tam na nějaké čtení novinek fakt ani nevzdechnul.

*„Do háje, můj památeční švýcarák,“ klel Vítek a zmateně vyhazoval všechn svůj obsah báglu hledajíc nůž po tátovi, „musel mi někde cestou vypadnout. Nebo jsem ho, já vůl, zapomněl na fleku?“ „Tak to otočíme,“ pravil trošku poklesle, ale ochotně Martin. Sklopili zrak a dali se do skenování země. Dešťové kapky se jim rozhodly oživit zpáteční cestu. „Fakt by se mi chtělo venčit čokla v tomhle mordoru,“ komentoval Vítek stopy v bahně. Martin přiložil svou dlaň k otisku a tázavě pohleděl na parťáka: „Čokla? A z biologie jsi měl na základce co?“*

„A dál už to znáte, asi líp než já,“ dokončil výpověď Vítek poukazujíc na svůj výpadek paměti.

Jeho švýcarský nůž odpočíval na fleku v trávě u pařezu, kde si ráno vyřezával vařečku na míchání snídaně. Celé dopoledne bylo v tahu, ale kam by chvátali. Mají volno a jsou na vandru, tam čas nemá kam utíkat. Sedli si pod sklánějící se větve tvořící malý přístřešek a otevřeli si pytlík se sušeným masem. Na svačinu jim dorazila nečekaná společnost.

Budovou se rozpínalo ticho. Jen šum přístrojů se ho opovážil rušit. Doktor shrbený za svým stolem čekal probuzení pacienta každým okamžikem. Kde to jsem? Kde je Martin? Proč nemohu sevřít ruku v pěst? Vítkovu mysl ovládl chaos.

Ve vedlejšímu pokoji skončil výslech, který vlastně ani nezačal. Martin, ta uzavřená a nedůvěřivá povaha, rezignoval. Nevěřil slibům, že bude líp a uvidí cokoli jiného, než tuhle hnusnou kopku s jednou zamřížovanou dírou a ocelovými dveřmi. Nevěř nepříteli, opakoval si zarputile, nevěř. Otázky utichly a v pokoji kralovalo už jen hrobové ticho. Vlk si přičuchnul ke krvavé louži, utřel si tekoucí slinu a odebral se za Martinovým kamarádem.

Šerif byl s Vítkovou výpovědí spokojen. Aspoň tenhle moula spolupracuje. Ve vzduchu visela poslední otázka: „A čím se živíš?“

„Jsem kuchař,“ odpověděl nejistě Vítek. Po té hodině výslechu se vlkovi konečně objevila jiskra v očích.

„Vážený šerife, mohu mít prosím také jednu otázku?“ opovážil se Vítek využít šerifova zjevného nadšení. Ten zamyšleně přikývl.

Celý výslech nemyslel na nic jiného než na shledání se svým kamarádem. Věřil, že vše vypoví, dostanou žlutou kartu a oba se vydají zpátky domů. Zadržovaná osoba musí být přeci do 48 hod propuštěna na svobodu nebo odevzdána soudu, že jo? A oni přece nic neprovedli, ne? Vítek sebral odvahu: „Kde je Martin?“

„Ten už na Tebe dávno čeká,“ dočkal se Vítek klidné odpovědi, „kuchyň je v bloku C.“

\*\*\*

*Broumovsko v zajetí. Povolit regulovaný odstřel? Vlk zabil člověka, druhý nezvěstný.* Titulky všech pondělních novin zněly téměř identicky.

Pan poslanec Macháček utřel slzy, vztyčil hlavu a s hořkou pachutí zajásal: „Konečně.“ Vzal svůj zaprášený šanon s návrhem na zařazení vlka do zvěře obhospodařované lovem a vydal se na jednání Poslanecké sněmovny.

*1. místo Próza nad 23 let*  
*Marie Hniková – Drsná Maňa*